

Het harnas van het geweten.

(Acte de présence – deel V)

I. M. Everist

2020.

St. Vallanceshire, voorjaar 1936...

Het was een aangename, zonnige lentedag voor haar en Vera, die in de feestelijk ingerichte achtertuin in het licht van het avondrood in een prettige sfeer werd afgerond. Ze ontvingen een klein groepje aan intimi en vierden de zesjarige relatie en het feit dat ze vijf jaar geleden, de stadsdrukte achter zich lieten en een nieuw bestaan opbouwden in St. Vallanceshire... Uitgelaten vrienden onder wie Cosgrove, Berman, Jimboy en Gavin Noy en een groep dorpsgenoten, waren uitgenodigd. Ze zaten verspreid over het tuinterras, toostten op hun samenzijn en genoten van een goed verzorgde barbecue met een ruime keuze aan vleeswaren, sauzen en verschillende soorten deegwaren. Cosgrove riep zich tot ieders tevredenheid uit tot 'chef'. Op de achtergrond weerklonken aangename, zachte muziekklinken van een grammofoonspeler...

Berman had onder het genot van een glas bier haar een tijdje gadegeslagen, toen ze bij de barbecue met Cosgrove een geanimeerd gesprek voerde en Vera met een serveerblad de gasten drankjes serveerde. Ze straalde zichtbaar ontspannen door de sfeer en ging in het aangename gezelschap op. Ze rookte een sigaret en dronk van een glas gintonic. Ze oogde stads, maar luchtig gekleed in het modieuze lila zomerjurkje en had uitdagend de bovenste knoopjes tot de boezem losgeknoopt. Hij liep op ze toe, voegde zich bij ze en legde het oor te luisteren. Hij wachtte geduldig af en maakte, hoewel met enige aarzeling en voorzichtigheid, van de gelegenheid gebruik...

Hij stelde uit nieuwsgierigheid haar de vragen: 'Vertel eens, Daalny, hoe hebben jij en Vera elkaar eigenlijk ontmoet? Waar en wanneer?'

Ze lachte geheimzinnig, maar geamuseerd en sprak openhartig: 'In de stad... Vandaag op de dag zeven jaar geleden. We vieren vandaag eigenlijk drie gedenkdagen... Zeven jaar geleden de eerste ontmoeting, zes jaar geleden de eerste dag van de relatie en vijf jaar geleden dat we ons in St. Vallanceshire vestigden... Ja, de negende meidag is voor ons een belangrijke dag. Het is geen opwindend verhaal. We ontmoetten elkaar op een avond bij louter toeval in het appartementencomplex, waar ik woonde en zij een paar dagen ervoor op dezelfde verdieping was ingetrokken. Ik had haar al een paar keer gezien. We leerden elkaar kennen en van het één kwam het ander.'

De stem van Vera weerklonk achter haar: 'Waarom houd je de details voor je?'

Ze zei snel en het schuldige gezicht verried haar: 'Het was niets bijzonders.'

Berman vroeg: 'Wat gebeurde er?'

Ze probeerde vergeefs haar ervan te weerhouden: 'Ze hoeven niet alles te weten.'

Vera vertelde: 'Niets bijzonders? Je praat uit schaamte niet graag erover en zo hoort het ook, jonge dame. Het verhaal klopt grotendeels, behalve dat het in het holst van de nacht was, op de gang van het appartementencomplex en de omstandigheden gênant te noemen was. Ze had geluk dat niemand op dat tijdstip haar zag. Ik was al te bed en bijna ingedommeld, toen er ineens aan de deur werd gebonsd. Ik stond op en liep naar de deur, toen ik op de gang aan de voordeur gekras en gemiauw hoorde, alsof een kat naar binnen wilde. Ik opende de deur en dat zat ze, ineengekrompen op de vloer met de rug aan mijn voordeur geleund en ze viel naar binnen. Ze was van een wild feest in een nachtclub teruggekeerd, dronken met een alcoholwalm die een olifant kon vellen. Ik hoorde later dat een bevriende taxichauffeur haar over de schouder mee in de lift naar boven bracht en haar aan mijn voordeur achterliet, omdat

ze haar eigen huissleutel was kwijtgeraakt of vergeten. De taxichauffeur bonsde in haar naam aan mijn voordeur en vertrok, voordat ik de deur opende...'

'De mannen weten nu voldoende, Vera.'

'We hebben toch geen geheimen voor onze vrienden, Daalny?'

Cosgrove vroeg nieuwsgierig: 'Er is meer?'

Vera knikte: 'Oh ja, dat was niet het hele verhaal... Ze krabbelde overeind, murmelde een paar woorden, gaf me een vluchtige zoen en wankelde naar binnen. Ze liep slingerend naar de slaapkamer, liet onderweg de mantel en schoenen op de vloer achter, alsof ze thuis was, en liet zich languit op mijn bed vallen. Ze viel meteen in een diepe dronkemansslaap en ik kon haar niet meer wekken.'

De mannen konden het gelach maar moeilijk verborgen houden.

Ze toonde een verontschuldiging glimlachje als een boer met kiespijn: 'De mannen weten nu écht alles. Er is geen reden om het verhaal extra uit te wijden.'

Cosgrove vroeg: 'Waarom belde je niet de politie?'

Vera antwoordde: 'Ik weet het niet, misschien had ik het gewoon met haar te doen, maar wees geduldig, de politie doet later in het verhaal nog haar opwachting. Het was in die tijd het begin van een nauw contact met de politie, want ik werd door haar een bekend gezicht op het politiebureau. Afijn, ik liet haar de roes uitslapen, maar had geen logeerbed, dus ik ging met opgetrokken knieën in een hoekje naast haar liggen. Weest gerust, niets gebeurde. Ze was te dronken, onaanspreekbaar en lag erbij als een gebruikte theedoek op het aanrechtblad. De volgende ochtend, de negende meidag, werd ik gewekt door gebons aan de voordeur. Ze sliep nog. Ik slenterde naar de voordeur. Ik voelde me gebroken na een korte nacht, opende de voordeur en staarde in de gezichten van twee politieagenten en een kraamhouder. Ze vertelden me dat ze de vorige nacht met een paar evenzo dronken vriendinnen snacks hadden gegeten, maar niet ervoor betaalden. De kraamhouder wilde zijn geld en bleek dat ze antwoordde: *ik heb geen geld. Ga naar mijn vrouw Vera Dawson. Zij zal u betalen*, en noemde mijn naam en adres. De man deed aangifte omdat één van haar vriendinnen haar met de naam Daalny aansprak. Ze had het geluk dat haar naam bij de politie door soortgelijke incidenten welbekend geworden was. De man zag van de aangifte af als hij alsnog zijn geld kreeg. Één van de politieagenten sprak me aan als Ms. Vera Dawson aan en ik weet niet hoe ik het moet verklaren of waar het vandaan kwam, maar ik voelde een verbintenis met de naam.'

Berman vroeg: 'Je betaalde de openstaande rekening?'

Vera knikte: 'Ik schoot het voor en eerlijk is eerlijk: ze betaalde het bedrag keurig terug.'

Ze sliste: 'Heb je me bij ze niet genoeg geblameerd?'

'Nee, ik begin op gang te komen.'

Cosgrove merkte op: 'Ik hoor graag dit soort anekdotes.'

Vera zei: 'Dat komt goed uit, want ik heb meerdere te vertellen... Zoals die ene keer dat ze was opgepakt omdat ze bij een razzia in een illegale nachtclub waar cider werd geschonken onder invloed verzet bood of dat ze met haar vriendinnen in een exclusieve modezaak achter de etalageramen de etalagepoppen verwijderden en zelf model ging staan... Het was aan zich niet écht een vergrijp, ware het niet dat ze een paar flessen drank bij zich hadden en achter het etalageraam openlijk dronken.'

Ze had genoeg van de verhalen gehoord en ter genoeg van Vera draaide ze zich gepikeerd om en liep met opgeheven hoofd naar de andere gasten. Ze liet de over haar geamuseerd lachende mannen achter...

Later...

Ze voegde zich bij Gavin Noy die met een paar gasten aan de terrastafel zat, nam aan tafel plaats, kwam tot rust en zag tot tevredenheid dat ze van de maaltijd genoten.

Iemand vroeg nieuwsgierig: ‘Al vijf jaar. De tijd vliegt, maar waarom St. Vallanceshire? Waarom dit huis?’

Ze antwoordde: ‘Waarom niet? We hoorden, toen we ons oriënteerden, van vrienden over het leegstaande huis, brachten ter bezichtiging een bezoek en waren na de rondleiding meteen verkocht. Buiten de charmes van de locatie was ook de lage koopprijs doorslaggevend. Ik begreep dat het huis ooit eens het tot kerkelijk bezit uitmaakte.’

Gavin Noy knikte: ‘Het verbaast me dat je nooit de geschiedenis van het huis natrok. Het is een oud degelijk huis... opgericht, begin de negentiende eeuw. Het oorspronkelijke huis werd gebouwd door de prominente en welgestelde dorpsinwoner: Paulus Hazingcourt.’

Ze herinnerde zich: ‘Hazingcourt? Ik heb de naam eens eerder gehoord... Er is weinig over hem in de analen vastgelegd. Hij was naar verluidt een bloedverwant van de toenmalige kasteelheer, eigenaar van het uitgedroogde ijzermijngebied en ijzerertsexploitant, Lord Ardyn of Foregate. De laatste van de adellijke bloedlijn in de regio, in de dertiende eeuw herinner ik me, en was getrouwd met de naamgeefster en patrones van St. Vallanceshire: Karolina Vallance of Foregate.’

Iemand merkte op: ‘Ze is de naamgeefster van het dorp. St. Vallanceshire.’

Gavin Noy voegde eraan toe: ‘Het was een gearrangeerd huwelijk. Ze was de jongste dochter van een invloedrijke welgestelde edelman, een tempelier die in het Heilige Land voor God en vaderland streed. Strijdbroeders die na hun terugkeer met het huwelijk hun persoonlijke belangen veilig stelden. Vergeet niet, Daalny, dat in die tijd op last van de koning en de paus een heftige jacht op tempeliers plaatsvond en vele levens na martelingen en bekentenissen op de brandstapels eindigden.’

Ze knikte: ‘Ik ben van de motieven op de hoogte... Macht, invloed en onmetelijke schatten...’
‘En heilige relieken uit het Heilige Land... De ark des verbond, de heilige graal...’

‘Ik corrigeer mezelf... De *‘ultieme’* politieke macht, religieuze invloed en onmetelijke schatten...’

‘Maar terugkomend op Paulus Hazingcourt... Het ontstaan van het dorp is een fascinerende geschiedenis en het dorp was destijds het voorportaal tot de buitenwereld, maar vergeet het kasteel, het onmetelijke fortuin, bezit en landerijen, Daalny. Al dat ging in loop der eeuwen verloren, maar de vrome, kerkgebonden Paulus Hazingcourt was als succesvolle zakenman niet onbemiddeld of zonder invloed. Hij trouwde binnen de kerkgemeenschap met de beeldschone burgemeesterdochter en vrome Anne Hedger en vestigde zich in een herenhuis aan de rand van de dorpsgrens. Er staat in het oude kerkboek een vermelding van de hand van de toenmalige priester: *als God de verbintenis zegent omdat Hij de oprechte liefde en trouw aan elkaar aanschouwt dan ben ik dankbaar in de bevoorrechte positie door Zijn ogen de wederzijdse liefde en trouw te mogen zien.*’

Ze vroeg koeltjes: ‘Wat gebeurde er?’

Gavin Noy haalde diep adem, voordat hij antwoordde: ‘Ze geraakte binnen een jaar zwanger, door Tyfus bevangen en stierf op het kraambed, toen ze haar eerste kind baarde. Het pasgeboren naamloze kind stierf een dag later. Moeder en kind werden in één kist samengelegd en op het toenmalige gewijde kerkhof, naast jouw huis, begraven.’

‘Arme vrouw, arme kind. Bij de kerk hiernaast, bedoel je?’

Hij knikte: ‘Maar het kerkhof daar was destijds ook het kerkhof hier in jouw tuin.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ongeveer een jaar later trok Hazingcourt de conclusie dat hij in het grote, eenzame herenhuis niet meer de gelukzaligheid en vrede in het leven terugvond en kwam met de gretige kerk tot een discutabele overeenkomst. Het betrof een dubieuze ruil die hij met het kerkhoofd overeenkwam. Het herenhuis met omringende gronden voor deze grond waarop hij een huis bouwde. Hij wilde een spirituele hereniging met zijn vrouw en kind. Kortom, Daalny, het huis van destijds is gebouwd op het toenmalige kerkhof. Alle graven, op één na, werden of verplaatst naar het oude St. Barbara armenkerkhof of onder de kerkvloer herbegraven of geruimd. Jouw huis is pal boven het graf van Anne Hedger en haar kind gebouwd. Tot de laatste dag van zijn leven woonde hij hier en geruchten deden de ronde dat hij zich iedere avond overgaf aan rituelen om nader bij ze te zijn.’

‘Hij ruilde zijn bezit voor een gedeelte van een gewijd kerkhof?’

Hij knikte: ‘Het is misschien één van de oude kerkelijke pagina’s die je graag ongelezen omslaat, maar het is een feit.’

Ze merkte op, terwijl ze naar het huis keek: ‘Het is enerzijds romantisch, maar anderzijds macaber. Griezellig, maar ja, andere tijden, andere zeden, maar in wezen is er niets veranderd. Het geld regeert, zoals altijd.’

Hij vroeg: ‘Doet het je niets dat er onder je huis het graf van een jonge, arme vrouw en haar baby verborgen is?’

‘Natuurlijk, het beroert me, want het is een traanberoerende tragedie, maar de geschiedenis leert ons keer op keer dat ontelbare jonge vrouwen op het kraambed stierven en vaak ook de baby’s, maar dat was vaak het gevolg van armoede, slechte hygiënische omstandigheden, onkunde en onwetendheid en het... uh, onwrikbare vertrouwen en teveel gelegde geloof en hoop in Gods beschikking en aan Zijn wil werd niet getornd.’

‘Dat klinkt als een berisping.’

‘Als ik dit soort drama’s hoor, dan word ik boos en heb ik maar één ding aan Hem te vragen: *Hoe durft U? Hoe durft U een nieuwgeboren leven te ontnemen voordat het leven überhaupt tot ontwikkeling komt en nabestaanden zoveel verdriet en ellende toebrengt?*’

‘Je kunt Hem niet alles verwijten.’

‘Waarom niet? Waarom mag ik Hem niets verwijten? Ik begrijp je soms écht niet, Gavin. Het geloof is sinds mensheugenis één van de oudste vormen van dictatuur en de geschiedenisboeken puilen uit van extreme wereldwijde voorbeelden. Waarom wordt er nooit een belastende of twijfelende vinger naar Hem gewezen en staat Hij alles toe wat er allemaal in Zijn naam gebeurt? Zeg me, bij wie moet Hij zich uiteindelijk verantwoorden? Waarom ligt de schuld altijd bij de mens en roept Hij zich uit tot of het antwoord of de oplossing, maar aan de oorzaak wordt voorbijgegaan? Volgens het Oude Testament creëerde hij een zondvloed, aardbevingen, rampen, gescheiden zeeën, plagen en wat weet ik nog meer van fraais, zodra je tegen ‘Zijn’ wil acteerde en achteraf hebben we het alleen maar over het falen van de mens... Is het werkelijk ondenkbaar dat Hij leed creëert om leed te verzachten? En alsjeblieft, bespaar me de eeuwige uitvlucht van: *Gods wegen zijn ondoordringelijk of de gevolgen van de keuze van de vrije wil*. Het wordt te pas en onpas aangewend om diepgewortelde onwetendheid en angst te rechtvaardigen en de vrijheid van denken te beperken, want hoewel Hij ons vreemd genoeg hersenen schonk, mogen we het niet ten volle gebruiken, althans niet tegen Hem. Denken is vrijheid en vaak de eerste stap tot verandering van oude vastgeroeste, beproefde structuren... Geloven is gevangenschap omdat men niet buiten de cel kan en mag denken.’

‘Het lijkt me niet het gepaste moment voor een theologische discussie. Niet alles is aan de kerk te wijten en Paulus Hazingcourt was verre van een arme, eenvoudige dorpeling.’

‘Neem me niet kwalijk, Gavin, maar ik neem niemand's evangelie klakkeloos aan in de wetenschap dat ze werden geselecteerd uit meerdere. En bij het woord selectie bekruipt me

altijd het nare gevoel dat er bepaalde belangen meespelen en met belangen bedoel ik een kerkelijk doel en met het kerkelijke doel bedoel ik persoonlijke belangen.'

Vera was ongemerkt dichterbij gekomen en viel ze in de rede om een oeverloos gediscussieer te voorkomen: 'Gavin, Gavin, leer je het dan ooit. Er zijn twee onderwerpen waar je niet met haar in discussie moet gaan... Politiek en de kerk... Wat gebeurde er met Paulus Hazingcourt?'

Hij herinnerde het verhaal, knikte en zei, terwijl hij de tafelgasten aankeek: 'Niemand kan in andermans hart of hoofd kijken en niemand beseft dat de krachtige wens om dicht bij vrouw en kind te willen zijn letterlijk moest worden opgevat. Hij keerde zich af van de wereld en vertoonde steeds meer een afwijkend gedrag. Hij groef bij nacht heimelijk in de kelder en legde het graf bloot. De bovenste aardelaag van de achtertuin is afkomstig uit het keldergat, die hij met emmers naar buiten droeg. Hij behandelde de overblijfselen als persoonlijke relikwieën en schiep een kleine tempel, waar hij zich spiritueel volledig overgaf aan een belijdenis van dromen, wensen, mijmeringen en herinneringen en gebeden.'

Vera merkte op: 'Waarom bekruipt me nu een naar voorgevoel?'

'De waarheid heeft de rare eigenschap zich soms onverwacht te manifesteren, want het zijn vaak de vage signalen van de zielenroerselen die een tipje van de sluier oplichten en mensen alert maken. Het was een onmogelijke opgave om de activiteiten voor iedereen blijvend geheim te houden. Een paar bezorgde vrienden brachten op een avond onverwacht een bezoek aan hem, nadat hij de zoveelste kerkdienst zonder opgave van reden aan zich voorbij liet gaan. Het verhaal wil dat de voordeur op een kier stond en dat de lichten in het huis waren gedoofd. Ze dachten aanvankelijk dat hij afwezig was en vergat de deur achter zich te sluiten, toen ze attent geraakten op het geopende kelderluik en een lichtschijsel... Ze gingen naar beneden en troffen tot verbijstering de kleine tempel aan. Hij was afwezig. Ze verklaarden dat de geopende kist op een houten stelling was opgebaard en was omringd door een bloemenzee, brandende kaarsen en crucifixen, maar dat was niet wat ze écht verbijsterden. Ze verklaarden dat de lichamen van vrouw en kind uitzonderlijk goed waren geconserveerd, alsof ze de dag ervoor waren overleden en in die tijd was balseming eerder een uitzondering dan regel. En vergeet niet, de vrienden waren destijds bij de begrafenis van de vrouw en kind lijfelijk aanwezig. Het was onverklaarbaar en ze verklaarden dat de hand van God een rol erin speelde. Hij dook onverwacht op. Hij kookte van woede en geraakte buiten zinnen. Hij bedreigde en joeg ze het huis uit... Niemand weet wat er in het huis of in de kelder gebeurde, maar enkele uren later brandde het huis tot aan de grond toe af en stortte ineen. Pas de volgende dag doorzocht men in het smeulende puin naar de resten en ze ontdekten zijn totaal verkoolde lichaam in de kelder. Hij lag bovenop zijn vrouw en kind en had beide in de armen genomen, alsof hij ze tegen de vlammen wilde beschermen. Het huis werd gesloopt en de kelder met aarde volgestort. Het werd een naamloos familiegraf... Waarschijnlijk om geen ruchtbaarheid meer eraan te geven. De grond was ongeveer tot halverwege de negentiende eeuw een braakliggend terrein en volgens een legende zagen dorpingen soms drie brandende lichtschijsels vanuit de grond opdoemen en naar het hemelse licht oprijzen... Een man en een vrouw met aan de hand een klein kind tussen hen in... Het waren goede met liefde vervulde geesten... Maar naarmate de tijd verstreek geraakte de geschiedenis in de vergetelheid en namen ook de waarnemingen af...'

'Maar wie bouwde dit huis?'

'Een ver familielid van Anne Hedger claimde halverwege de vorige eeuw de grond en bouwde het huis dat jullie nu bewonen. Het is identiek aan het vorige huis, met als uitzondering dat er in de fundering geen keldertoegang is. Hij woonde er slechts een paar jaar en verkocht het met winst... Jullie zijn nadien de derde of de vierde huiseigenaren...'

Ze knikte mompelend: ‘Bovenop een familiegraf... Hoe bizar... Was hij ervan op de hoogte?’
‘Ik denk dat hij zich erover liet informeren, maar het weerhield hem niet ervan.’
‘Ik heb me altijd al afgevraagd waarom we geen kelder hebben.’
Vera huiverde: ‘Griezelig, maar ik heb nog nooit iets gemerkt of iets in het dorp over dit verhaal gehoord.’
‘Ik denk niet dat het bevorderlijk was om de achtergrond in de advertentie prijs te geven.’
Hij vroeg: ‘En nu je het weet?’
‘Het verandert niets aan het besluit het huis te kopen, maar ik beken dat ik ertoe neig de benedenvloeren te controleren.’
Vera zei streng: ‘Als je dat maar laat.’

Niet veel later...

Ze lieten het gezelschap voor een ogenblik achter en gingen naar de keuken. Ze nam aan de keukentafel lui onderuitgezakt plaats, rookte een sigaret en blies een diepe vermoeide adem uit. Ze liet in gedachten de drukte van een lange dag aan zich voorbijgaan. Vera keek met gemengde gevoelens speurend naar de vloer...

Ze merkte op: ‘Wie had dat gedacht? We wonen op een oud kerkhof.’
Ze haalde de schouders op: ‘Het is een fascinerend verhaal. Ik beken dat ik dat vooraf graag erover was geïnformeerd, maar uiteindelijk verandert er voor mij niets aan de woonsituatie en je gaat me niet wijsmaken dat de gedachte jou beangstigt. Wat mij boeit is de vraag: hoe kwam de brand tot stand? Een ongeluk? Onachtzaamheid? Opzet?’
‘Sommige vragen zijn onmogelijk te beantwoorden.’
‘Je hebt gelijk, maar als je niets vraagt word je ook niets wijzer.’
Ze vervolgde ernstig en nam tegenover haar aan tafel plaats: ‘Ik ben blij dat ik je even alleen spreek...’
‘Ik voel een berisping aankomen.’
Ze merkte kritisch op: ‘Daar kun je donder op zeggen. Daalny, kun je op zijn minst veinzen dat je een welopgevoede jonge dame bent. Mensen staren naar je. Dat je het niet eens bent met Gavin's geloofsovertuiging en in gezelschap van anderen een discussie aangaat is ronduit stuitend, maar verklaarbaar vanwege je temperament, maar dat je met opzet de arme Berman kwijlend naar je décolleté laat gluren is iets anders. Ik zag toch dat je snel de bovenste knoopjes losknoopte, toen hij binnenkwam. Je misbruikt de gelegenheid en gunt hem met het open décolleté subtiel een kleine blik op je lichaam omdat je hem gunstig wilt stemmen en hoopt dat hij in de toekomst dingen voor je blijft doen. Je gebruikt je glimlach, je charmes en flirt een beetje. Het is ordinair, afkeurenswaardig en als vrouw beneden je stand. Iedereen weet dat hij grote interesse in je stelt, maar hij verdient beter dan dat... Waag het niet te ontkennen. Ik ken je beter dan je denkt en ken je tactiek en strategie, want je doet hetzelfde met mij als je iets gedaan wilt hebben.’
Ze merkte gelaten op, terwijl ze goedkeurend knikkend naar de eigen boezem keek: ‘Er valt niet veel te zien. Ik heb er geen probleem mee. Ik ben voor een schilder zeker geen model en een beeldhouwer is voor een buste snel met me klaar, maar ik ben nu eenmaal zoals ik ben en veins niets.’
Ze schudde afkeurend met het hoofd en wendde het hoofd af: ‘Je misleidt mensen en dat is verkeerd, egoïstisch en gemeen, want hij maakt bij jou geen schijn van kans en ga nu niet

vertellen dat de borstenparade een uiting van dankbaarheid is, want dat maakt het alleen maar erger en is bovenal hypocriet. Je weet dat zijn genegenheid langzaam vervaagt en vooral wanneer hij iemand anders ontmoet.'

Met tegenzin knoopte ze de bovenste knopen weer dicht: 'Dat lijkt me stug. Hij is getrouwd met het mortuarium...'

'Hij heeft jou, denkt hij. Is het niet bij je opgekomen dat hij daarom weinig contact met andere vrouwen heeft?'

Ze erkende de situatie en knikte instemmend: 'Je hebt gelijk...'

'Je moet wat dit betreft beter oppassen...'

'Ik kan heel goed op mezelf passen.'

Ze verzuchtte en herhaalde de voornaam meerdere malen: 'Daalny, Daalny, Daalny, de dag komt dat je die ene persoon tegenkomt... en je weet wat ik altijd zeg: je hebt maar één idioot nodig je leven te ruineren. Een actie die de rest van je leven bepaalt. Het is dubbel zo triest als je het zelf op je afroept.'

Ze stelde met opgeheven wijsvinger resoluut, terwijl ze rechtop ging zitten: 'Niemand roept het zelf op zich af. Er is geen excuus, want valse signalen worden niet gegeven, maar ontvangen.'

'Wel als de signalen met opzet worden gegeven. Gezien jouw turbulente levensstijl lijkt de confrontatie vroeg of laat onvermijdelijk en ik mag achteraf snotterend bloeiende irissen op je kist neerleggen.'

'Lief van je dat je dan aan mijn lievelingsbloemen denkt.'

'Spot er maar mee, hoon het maar weg, maar die idioot kom je op een dag tegen. Je moet meer voorzichtigheid betrachten en je ook niet meer met de botte bijl in elk avontuur storten. Vroeg of laat, zwaait de beschermengel op je schouder vaarwel of laat de befaamde intuïtie je in de steek en krijg je de rekening gepresenteerd. Denk ook eens een keer aan een ander, denk aan mij. Één zenuwzinking lijkt me voldoende.'

Er viel even een stilte. Ze hoorden de muziek en de verwrongen vrolijke stemmen en gelach van de gasten in de achtertuin completeerden de goede sfeer...

Vera griste naar het lege gin-tonicglas voor haar, toonde het haar en waarschuwde: 'En nog iets! Ik houd je in de gaten, jonge dame! Ik wil niet met schaamrood op de kaken een beschamende herhaling van vorig jaar. Ik hoef je toch niet eraan te herinneren wat er die vierde junidag gebeurde? De laatste oudejaarsnacht? Het dorpsfeest...? Ik wist uit schaamte niet waarheen ik moest kijken. Mensen hebben op straat nog steeds erover...'

'Je put er soms genoeg uit me eraan te herinneren.'

Vera was opgestaan, legde demonstratief de handen op de heupen en keek haar boos aan.

Ze sliste en de ergernis was van het gezicht af te lezen: 'Ben je soms uit op een zinloze discussie, *Daalny May Dawson*?'

Ze wist dat wanneer ze haar met beide voornamen aansprak dat het ernst was en raadzaam het zwijgen te bewaren.

Vera geraakte langzaam opgewonden en griste naar een ineengevouwen krant voor haar op het aanrechtblad: 'Je hebt me niet alles verteld over de Lumleyfield-zaak...'

'De dokters adviseerden je het nieuws met de tijd langzaam bij te brengen.'

Ze wapperde met de krant: 'Dus ik moet maar braaf wachten tot het je uitkomt? Ik moet het maar op deze wijze ontdekken?'

'Hoe kom je aan de krant?'

‘De avondkrant? Ik heb een goede band met de krantenjongen. Hij was gemakkelijk om te kopen en vertelde dat je tegen hem zei dat hij de krant niet meer direct aan mij mocht geven. Dacht je soms dat je dit artikel voor mij kon geheimhouden?’

Ze keek haar met een schuldig gezicht aan en vreesde haar temperamentvolle reactie: ‘Je mag je niet teveel opwinden... Je moet rusten...’

Ze negeerde haar woorden, sloeg de krant open en las de vetgedrukte kop op de voorpagina hardop voor: ‘De hele voorpagina is eraan gewijd: *Spraakmakende rechtszaak tegen voormalige burgemeester Oldchapell van Lumleyfield begonnen! De hectische opkomst was ongekend groot! Gisteren, op de eerste zittingsdag werden de aanklachten tegen de gewezen burgemeester publiekelijk door de openbare aanklager voorgelezen. Hij pleitte: onschuldig, en wees het gerechtshof op de betrokkenheid en schuld van ene ‘Ms. Daalny May Dawson’, die hij verantwoordelijk achtte voor opruiing, ordeverstoring, straatterreur, openlijke geweldpleging, vernieling, brandstichting en dood en verderf in zijn innig geliefde dorp. De ‘Rode Giftige Duivelin’ zou voor het gerechtshof moeten terechtstaan, niet hij. Een afdeling van de lokale vrouwenbeweging in de rechtszaal boede hem uit en werd door de rechter tot orde geroepen. De lokale communistische partij die ‘Ms. Daalny May Dawson’ tot erelid uitriep eiste van de burgemeester onmiddellijk de excuses voor de ongegronde aantijgingen en overweegt namens haar aangifte te doen wegens laster en smaad. De met de Ms. ‘Daalny May Dawson’ sympathiserende lokale boeren protesteerden massaal buiten voor de rechtszaal en blokkeerden met voertuigen alle toegangswegen. De RVP, ofwel de Regionale Volkspartij met fanatieke nationaalsocialistische aanhangers van de voornoemde burgemeester, eiste de onmiddellijke arrestatie en strafvervolgning van ‘Ms. Daalny May Dawson’ en kondigde uit rechtvaardigheid aan juridische stappen tegen haar te zullen ondernemen en verklaarde: ‘Voor een gevaarlijke vrouw als zij is geen plaats in onze vredelievende maatschappij en ze hoort in een streng heropvoedingskamp te worden geïnterneerd’. Een afvaardiging van de kerkgemeenschap uit Lumleyfield gaf te kennen voor haar zielenheil te bidden en roept iedereen bij de rechtszaal op over te gaan tot een massaal gebed om ‘Ms. Daalny May Dawson’ te bevrijden van het kwaad dat haar wist te bevangen. Hm, ‘Daalny May Dawson’? Waar ken ik die naam toch van? Wat heb je gedaan, mens? Leidde je het dorp soms naar een heuse volksofstand?’*

‘Ik kan alles verklaren en veel gebeurde buiten me om... Het liep allemaal wat uit de hand.’
‘Wat uit de hand...? Dat is vast het grootste understatement van de eeuw... Maar wacht, ik ben nog niet klaar. De woordvoerder van de ‘door haar opgerichte’ lokale politieke partij in Lumleyfield: ‘Daalny May, the changing way’, liet van zich horen en nam het voor je op en bracht namens de partij een schriftelijke reactie uit, en ik citeer: *Ms. Dawson is meer dan wie dan ook bereid om juridisch de verantwoording te nemen, want ze kent in de lange rechtvaardigheidsstrijd geen angst of vrees voor de consequenties en zal desgewenst met opgeheven hoofd, de schouders recht en de borst vooruit een rechtvaardige rechter te allen tijde tegemoet treden en alle valselijk aantijgingen glansrijk weten te weerleggen, want de bewijzen vertellen altijd de waarheid. De regionaal groeiende partij staat volledig achter haar en zal haar in deze moeilijke tijd met protestacties blijven steunen. De burgemeester kan een voorbeeld nemen aan haar standvastigheid, integriteit en transparantie. Ze is een ware, inspirerende leidster die niet zal rusten tot het einddoel bereikt is en met de rechtszaak tegen de burgemeester is terdege de eerste stap gezet. ‘Ms. Daalny May Dawson’ zal door de rechtbank echter louter als getuige worden opgeroepen... Je hebt niet stilgezeten, nietwaar? Maar wacht, lieverd, het gaat nog verder... De woordvoerder van de premier, aanwezig in de delicate rechtszaak, verklaarde dat de premier binnenkort verwacht ‘Ms. Daalny May Dawson’ en delegatieleden van haar partij voor onderhandelingen in zijn ambtswoning te*

mogen ontvangen en roept iedereen op kalmte te bewaren. Hoofdredacteuren van verschillende landelijke dagbladen strijden om de gunsten van 'Ms. Daalny May Dawson' voor een exclusief interview... De burgemeester van St. Vallanceshire, de woonplaats van 'Ms. Daalny May Dawson', verklaarde dat het dorp zich trots toonde met een dappere, vastberaden inwoner als zij en voor haar veiligheid instaat. Is dit alles wat ik moet weten? Is dit de reden waarom op straat, recht tegenover ons huis, al een tijd een paar bestelbussen van journalisten geparkeerd staan en Wayne de journalisten van het huis vandaan houdt?' Ze stelde haar enigszins gerust: 'Wees onbezorgd... Ze mogen de voortuin niet betreden en, nee, ik geef geen exclusief interview.'

'Je zult straks in de rechtszaal toch iets moeten zeggen.'

Ze knikte: 'Maar ik heb geen flauw idee wat ik moet zeggen om het allemaal te verklaren.'

Vera zei: 'Ik hoop dat je snel iets bedenkt, want de situatie is niet goed voor mijn welzijn, Daalny May Dawson.'

Ze keek haar na toen ze met het dienblad en de gespoelde glazen terugliep naar de achtertuin en zich als een ware gastvrouw om de gasten bekommerde. Ze liet Berman, die de keuken betrad, zonder een woord passeren. Ze nam een laatste trek van de sigaret, drukte de sigaret in de asbak en terwijl ze een grote rookwolk uitblies en zich tot de hapjesschaal richtte. Berman, die met een leeg bierglas de keuken kwam binnengelopen observeerde haar van afstand met een goedkeurende blik. Hij naderde haar onopgemerkt en stelde zich achter haar op.

Hij vroeg: 'Verstond ik het goed? Ze noemde je écht: Daalny 'May' Dawson? Bij je tweede naam? May?'

'Wat heb je gehoord?'

Hij klomk oprecht en antwoordde: 'Ik neig niet tot luistervinken. Is alles in orde met haar?'

Ze draaide zich om en richtte zich volledig tot hem. Hij toonde demonstratief zwaaiend het lege bierglas.

Ze verzuchtte knikkend: 'Ze is net als mij moe en ditmaal benadrukte ze de naam: May, nog krachtiger dan anders. We moeten met zijn tweeën écht een poosje ertussenuit. Sinds de Lumleyfield-affaire is ze niet helemaal dezelfde en ze kent nu door de kranten de lopende gevolgen.'

'Het is een grote zaak, maar jou Daalny May te noemen

Dat doet ze alleen als ze écht boos is en we weten allemaal dat ze erg gesteld is op goede manieren, waarden en fatsoensnormen en hoe anderen oordelen. Wat heb je ditmaal gedaan?'

Dronken ben je niet, zie ik. Stond je soms met een pikhouweel al klaar om de vloer te doorbreken? Ik zie je ervoor aan, weet je, dat je zelf naar het graf op zoek gaat.'

Ze schudde met het hoofd: 'Nee, want dan zou ze me gerust mijn gang laten gaan en me met gemak achteraf in het graf begraven. Je glas is leeg, zie ik... Is er nog nieuws dat je met me wilt delen? Over dr. King?'

'Hij is na een volledige bekentenis in staat van beschuldiging gesteld en wacht de rechtszaak in de gevangenis af. De bekentenis en volledige medewerking zullen tot een lichter vonnis leiden, maar een gevangenisstraf zal hem ongetwijfeld worden opgelegd. De medische licentie is hem ondertussen ontnomen en veel van zijn forensische onderzoeken zal door vakbroeders tegen het licht worden gehouden. Het is triest, want ik heb hem nog nooit op een fout betrapt en nu lijkt het alsof bij hem aan alles wordt getwijfeld.'

'Het is standaardprocedure, en dat weet je. Hij begint met opzet grove fouten. Het is ongelofelijk dat één vrouw een vriendelijke, toegewijde en integere man ertoe kan verleiden dat hij alle principes waar hij in gelooft overboord gooit en strafbare feiten pleegt.'

'Ms. Faraya Skullhurst is dood, Daalny.'

‘Maar hij betaalt de prijs ervoor, hoewel hij niets met haar dood te maken heeft.’

‘Gisteren werd bekendgemaakt dat in afwachting van de komst van een opvolger van dr. King tijdelijk een extra kracht is aangesteld om de bergen aan werk weg te werken. Je gelooft niet op wie de keuze viel.’

Zijn gezicht verried de afkeuring. Ze haalde het antwoord niet wetend de schouders op.

Hij siste: ‘Mijn studiegenoot Niall Sherman uit Lumleyfield.’

Ze herinnerde zich de verhalen en merkte onverholen op: ‘Dat wordt een vrolijke werksfeer in het mortuarium. Ik leef met je mee.’

‘Hij is een incompetente idioot! Norbert Herman, een studievriend van me, waarschuwde me voor de aanstelling. De mensen moeten bij wijze van spreken een handgeschreven verklaring bij zich dragen als ze worden binnengebracht met de tekst: *ik ben dood*. Ik ben op de knieën gegaan en smeekte van de aanstelling af te zien, maar de aanstelling was een onherroepelijk besluit van bovenaf en we zullen elkaars gezelschap moeten dulden.’

‘Wacht eens even: Berman, Sherman en Herman? Het klinkt als een acrobatisch circustrio.’

‘We vormden een klein studiegroepje van vier. Met twee van ze heb ik nog vaak contact.’

‘Durf ik te vragen hoe het vierde groepslid heet?’

‘Hij is de tweelingbroer van Norbert Herman... Albert Herman...’

Ze lachte geamuseerd en verborg de lach achter de vlakke hand: ‘Berman, Sherman, Herman en Herman... Is de naamklank tegenwoordig soms een vereiste?’

‘Ik bespaar je te vertellen hoe onze mentor heette... Ja, lach maar, maar geloof me, Daalny, hij is niet zoals wij, Wayne en Jimboy. Hij duldt absoluut niet dat je zomaar binnenwandelt of je met een zaak bemoeit. Hij is een aanmatigende, arrogante kwast die je graag de les leest en meer interesse toont voor de fysieke aspecten van je lichaam dan je intellect. Hij was toen al een notoire rokkenjager en brak vele vrouwenharten, maar hij is ook het type dat snel rapporteert als hem iets niet bevalt. Er valt met hem weinig te lachen. Hij belandde in Lumleyfield omdat hij nergens anders terecht kon. Het wordt een drama.’

‘Ik kijk ernaar uit hem te ontmoeten.’

‘Hij kent jouw naam en reputatie.’

‘Wanneer begint hij?’

‘Hij draait vandaag meteen een late dienst. Dat is de reden waarom wij aanwezig zijn.’

Ze keek met een tevreden glimlach Berman lang na toen hij met een vol glas bier naar de achtertuin terugkeerde en zich onder de gasten mengde. Ze ondervond de gesprekken met hem altijd als aangenaam en rekende hem oprecht tot de vriendenkring. Ze richtte zich tot de schaal op het aanrechtblad en mat zich de rol als serveerster voor de gasten aan, toen ze attent geraakte op het geklop op het keukenraam. Ze keek op en zag buiten door het raam de gestalte van een jongeman. Ze liep op de keukendeur toe en opende de deur en keek in het gezicht van een bekende blonde jongeman, Josh Astrick genaamd, die als koerier in dienst stond van het lokale postkantoor. De jongeman, een tiener nota bene, keek haar met een bewonderend, begerenswaardig blik aan. Hij stond aan de deur, ietwat onbeholpen alsof hij zich ten opzichte van haar niet echt een houding wist te geven, met een envelop in de hand.

Ze begroette hem vriendelijk, terwijl ze haar polshorloge raadpleegde: ‘Nog zo laat onderweg, Josh?’

Hij grijnsde en snoof haar exotische parfum: ‘Een expresbestelling. De laatste post of beter gezegd de brief werd met de avondpost afgeleverd.’

Ze kreeg de grote envelop aangereikt en ze las dat buiten haar naam en de woonplaats geen naam van de afzender was aangegeven. Ze bedankte voor de levering en bood een verfrissing aan, maar hij sloeg het vriendelijk af...

Ze verafscheidde zich, sloot de deur en liep terug naar het aanrecht. Ze peinsde over de mogelijke afzender. Het handschrift was haar onbekend.

De stem van Vera weerklonk achter haar: ‘Was dat Josh?’

Ze knikte: ‘Hij bestelde een grote envelop.’

‘Van wie is het afkomstig?’

Ze haalde de schouders op. Ze kwam met een schaal gebruikte bestek en serviesgoed naar het aanrecht toegelopen, plaatste de schaal op het aanrechtblad en kwam vlak naast haar staan. Ze keek over de schouder mee naar de envelop.

Ze vroeg: ‘Is het aan mij geadresseerd?’

Ze schudde met het hoofd en scheurde voorzichtig de envelop open: ‘Nee, aan mij.’

Tot haar verbazing haalde ze een korrelige foto eruit tevoorschijn. Net als Vera herkende ze de foto.

Vera vroeg: ‘Heb jij niet een soortgelijke foto aan de wand van je werkkamer?’

Ze knikte en bekeek met een brede glimlach de foto-opname van een hecht groepje van zes personen, dat ze uit vroegere tijden goed kende en met wie ze destijds veel omgang had.

Ze mompelde en aangename herinneringen gingen door het hoofd: ‘De *‘parajagers’*. Zo noemden we ons. Een prachtige tijd van humor, teamgeest en saamhorigheid... Een onvergetelijke, opwindende tijd van paranormale mysteries en avonturen...’

Vera vroeg: ‘Jij was het zevende lid, nietwaar?’

Ze knikte: ‘Ik maakte destijds de foto op mijn werkkamer, daarom sta ik er niet bij. We maakten zeven foto’s en op elke foto ontbreekt daarom een van ons. We hadden een heus meldpunt in het leven geroepen waar mensen met paranormale fenomenen terecht konden. Het was eigenlijk niets meer dan een achterkamertje met één telefoontoestel in een bruin café van een familielid van één van de leden waar we in de avonden samenkwamen. We bestudeerden foto’s filmopnames en documentatie, filosofeerden en debatteerden en trokken regelmatig in wisselende samenstelling van eeuwenoude spookkastelen naar spookhuizen en van kerkhoven naar kerken en gebouwen om ter plekke onderzoek te verrichten. Het was voor mij het ene leerproces na het andere. We waren jong, onbezonnen en meenden vaak dat we het evangelie in pacht hadden. We waren onbevreesd en onbesuisd alsof we in onze arrogantie en hoogmoed op voorhand de waarheid of op alle vragen de antwoorden kenden, maar in feite wisten we niets. Het was vaak een *‘God sta ons bij situatie’*.

‘Waarom loste de groep zich op?’

‘Wees blij. We hadden elkaar waarschijnlijk anders nooit ontmoet.’

‘Dat ben ik ook, maar in alle ernst. Waarom?’

‘Er zijn verschillende redenen, maar hoofdzakelijk omdat op gegeven moment het besef kwam dat privé-interesses begrijpelijkerwijs meer tijd en aandacht vergden dan we konden opbrengen. We gingen echter in vriendschap uiteen.’

‘Spreek je ze nog wel eens?’

‘Met twee van hen heb ik nog sporadisch contact. Madeline *‘Maddy’* Schwartz. Zij staat niet op de foto, dus is de foto waarschijnlijk van haar afkomstig. Van haar krijg ik nog elk jaar een verjaardag- en een kerstkaart bezorgd, maar met de rest heb ik geen contact meer. Het is jammer, want ik had destijds door de gevatte opmerkingen het meeste plezier met haar. Je had haar moeten meemaken, Vera. Ze was de oudste van het team en liep altijd als een leider met gebalde vuisten voorop. We moesten haar soms ervan weerhouden niet teveel risico’s te nemen. De durf, de energie en de onverschrokken vastberadenheid die de kleine, tenger gebouwde vrouw telkens aan het daglicht wist te brengen was bewonderenswaardig.’

Vera herinnerde zich de naam Maddy: ‘Ach, zij is dus de geheimzinnige Maddy.’

‘Er is niets geheimzinnigs aan haar. Het laatste dat ik over haar hoorde is dat ze trouwde met een plattelandsarts en zich in een afgelegen gehucht: *Bend Tree Point*, vestigde. De tweede persoon met wie ik tot een paar jaar geleden nog in contact bleef was Percy Harbrough. Hij is de gebrilde jongeman met de strakke haarscheiding in het midden. Hij is de enige van de groep die achteraf op professionele wijze als archeoloog het paranormale onderzoek voortzette en zich aansloot bij een gerenommeerd en welbekend nationale organisatie die landelijk op grote schaal paranormaal onderzoek verricht. Hij stuurde zo nu en dan foto’s en korte verslagen van bevindingen. Een interessante, intelligente man, onbevooroordeeld, gepassioneerd en gedreven. Hij merkte vaak op dat als je alleen luistert naar de mensen over de ervaringen los je vaak de helft van het probleem op, want één van het meest essentiële element tijdens een onderzoek is dat mensen gehoord willen worden. Hij heeft volkomen gelijk. Ik heb al jaren niets meer van hem vernomen, maar ik herinner me dat hij een relatie had met een Spaanse of Portugese schone... Ik herinner me haar naam niet, maar mij staat iets bij dat haar naam met de Griekse ‘Y’ begon...’

‘En de andere vier?’

‘Wynanda Wray. Ze emigreerde nadat de groep zich oploste naar het buitenland en sloot zich aan bij een dubieuze christelijke sekte. Ik heb sindsdien niets meer van of over haar vernomen. Onze band verliep stroef, maar binnen de fatsoensnormen. Ze had conservatieve en religieus gestoelde bezwaren tegen bepaalde relaties, zoals de onze. Je begrijpt wel wat ik bedoel. Ik veinsde vaak knarsetandend respect, hoewel soms de vuisten en nagels jeukten. Maddy stond me hierin vaak terzijde, maar ook omdat ik de jongste van de groep was.’

‘In bepaalde kringen worden we niet met open armen ontvangen.’

‘En dat is hun verlies... Derwal ‘*Task*’ Tazker. Hij was de onbetwiste, bekwame organisator en communicator van de groep en goed bevriend met Percy. Het laatste wat ik over hem hoorde was dat hij als zelfstandige een bedrijfje oprichtte. Ik weet niets meer, zoals ook bij Rodney Ingle, een onopvallende, maar trouw lid, te vertellen over zijn wedervaren. Ik verloor beide al snel uit het oog.’

‘En het laatste groepslid?’

‘Een triest geval: Linford Holmes. De grapjas van de groep, die een leven in het theater niet had misstaan. Een aardige, joviale man. Kort na de splitsing van de groep tekende hij vrijwillig bij de luchtmacht, maar kwam tijdens een oefenvlucht om het leven bij een vliegtuigcrash. Nu heb ik je de hele groep aan je voorgesteld.’

‘Maar waarom zendt Maddy jou de foto? Om jou aan iets herinneren?’

‘Ik weet het niet. Ik heb er geen verklaring voor, maar ze slaagde erin plezierige herinneringen op te roepen.’

Ze bestudeerde vergeefs de achterzijde van de foto, maar kon niets bijzonders ontdekken.

‘Weet je zeker dat de envelop niets anders bevat?’

Ze hield de envelop boven het aanrechtblad op de kop en schudde. Ineens dwarrelde een klein ineengevouwen stukje papier naar beneden. Het kwam vlak voor haar op het tafelblad terecht. Ze vouwde het papier voorzichtig uiteen...

Ze las hardop: ‘*Dag, Dolly, nu ik de aandacht wekte, bel me...*’

‘Dolly? Ze noemt je: *Dolly*?’

‘Onbelangrijk. Ze noemde me altijd Dolly in plaats van Daalny. Ik heb nooit begrepen waarom. De boodschap is niet ondertekend, maar dat is onnodig. Er is maar één persoon die me zo noemde en van wie ik het accepteerde. Ze heeft het telefoonnummer opgeschreven.’

‘Waarom de geheimzinnigheid met de foto?’

‘Ze herinnert me aan de goede tijd van weleer. Ze appelleert aan nostalgiekegevoelens.’

‘Een lokmiddel, bedoel je. Het lijkt erop alsof het lot je wens laat uitkomen. Hoe groot is de kans dat een uitgesproken wens zo snel erna uitkomt?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Je wilt toch weten hoe het met haar is? Je hebt nu de kans om erachter te komen.’

Ze bekeek opnieuw de foto en vele herinneringen passeerden in gedachten de revue: ‘Ik beken, ik ben benieuwd naar het motief. Waarom zoekt ze op deze manier contact? Ze is meer het type dat aan de deur komt en ronduit zegt wat ze wil.’

‘De boodschap klinkt niet wanhopig.’

‘Dat ligt niet in haar aard, maar de foto per expres te verzenden kan op urgentie duiden. Ze wil mijn aandacht en die krijgt ze.’

‘Je maakt je zorgen?’

‘Het is slechts een akelig voorgevoel dat me bekruipt, meer niet.’

Ze raadpleegde haar polshorloge en aarzelde vanwege het late tijdstip.

Ze zei: ‘Ik bel haar morgenvroeg.’

Ze verbracht de daaropvolgende uren als onberispelijke gastvrouw met de gasten in de achtertuin, maar was vaak zichtbaar met de gedachten bij de foto en herinneringen aan het verleden. Het stilzwijgen van de normaliter uitbundige jonge vrouw bleef bij sommige gasten niet onopgemerkt, maar behielden het stilzwijgen erover. Ze bleef tegen middernachtelijk uur alleen in de achtertuin op de tuinbank achter, toen Vera de laatste gast ter afscheid naar de voordeur leidde. Ze rookte een sigaret en dronk gintonic in het vage licht van een tuinlamp en staarde peinzend naar de heldere sterrenhemel, alsof ze zich van de omgeving afsloot. Ze merkte niet dat Vera terugkeerde en haar vanaf de wijd openstaande terrasdeuren met gekruiste armen zwijgzaam gadesloeg...

Ze schrok uit de gedachtegang wakker, toen Vera haar aansprak: ‘Je was erg stil en gesloten vanavond. In jezelf gekeerd. Toen ik je vroeg of jij je wilt gedragen vanavond was ik blij dat jij je aan je gegeven woord hield, maar overdrijven is ook een vak.’

Ze verontschuldigde zich: ‘Ik kan de foto... uh, Maddy... en de herinneringen maar niet van me afzetten.’

Vera kwam op haar toegelopen en nam naast haar plaats: ‘Maddy is erg belangrijk voor je.’

Ze knikte instemmend en was openhartig: ‘Niet alleen als collega, maar ook als vriendin in zaken die we samen onderzochten. Ze is één van de eerste met wie ik openlijk over mijn geaardheid sprak en mij volledig erin steunde. Ik was toen als een blok gevallen voor de bevallige Diona... Uh, Diona Moyet... Een jonge, knappe brunette met lang, gekruld haar, verleidelijke reebruine ogen en een zongebruind lichaam, alsof ze elke dag fris en fruitig van het strand vandaan kwam... Ze was in een restaurant werkzaam, toen ik haar ontmoette en ik kwam aanvankelijk niet verder dan onsamenhangend gebrabbel. Ze serveerde later op de avond dingen die écht niet op de menukaart stonden vermeld... Vergeleken met haar was ik slechts een enthousiaste amateur en...’

Ze viel haar in de rede voordat het gesprek de ordinaire kant opging: ‘Ik kan me een beeld schetsen, Daalny... Ze was een knappe meid. Ik weet: je hebt een zwak voor jonge geüniformeerde vrouwen. In het bijzonder voor serveersters, maar terug naar Maddy, wat gebeurde?’

‘Ik vertelde toch dat we vaak in wisselende samenstelling actief waren? Ik vormde met Maddy tot aan het eind vaak dezelfde koppel. Wellicht omdat we elkaar goed aanvoelden. De herinnering die me het meest bezighoudt is het laatste onderzoek dat we samen deden.’

Wellicht door de heldere nacht, het tijdstip of de gin of mijn gemoedsstemming of de combinatie ervan...'

'Of de herinnering aan Diona...'

'Het was allemaal voor jouw tijd.'

'Waar is ze gebleven?'

'Wie? Diona? Ik heb geen idee...'

'Misschien krabde en miauwde zij op een nacht aan de deur van een andere vrouw.'

Ze lachte geamuseerd: 'Wat genoot je ervan om vanavond daarover te vertellen, nietwaar?'

'Wat zeg je vaak: de waarheid is nooit het verkeerde antwoord?'

'Ik denk, dat ik het schaamteproefstation al lang ben gepasseerd.'

De blik van Vera gleed naar de sterrenhemel.

Ze merkte op en gebood: 'De nacht, de sfeer en de vredige stilte lenen zich perfect voor een spannend verhaal. Vertel over dat laatste onderzoek. Wat gebeurde er?'

'Het is een fascinerend, maar lang verhaal.'

'Dat is het altijd en aangezien we de rest van de nacht voor ons zelf hebben... Ik hoorde vanavond dat ik al jarenlang boven een oud graf slaap. Je moet van goeden huize komen wil je dat overtreffen.'

'Ik denk dat ik dat kan...'

Ze vertelde het verhaal...

'Het verhaal begint in het vroege voorjaar van 1747. Niemand kent de precieze datum, maar het jaartal staat onbetwist vast, en slechts een selecte groep ingewijde kennen de locatie. Centraal in deze geschiedenis is de voormalige afgelegen garnizoensvesting '*Rex Porta*', gelegen in de noordelijkste regio '*Benedict shelter*'. Je hoeft geen profeet te zijn om de conclusie te trekken dat er nabij de vesting een eeuwenoude, verlaten, Benedictijns klooster gelegen lag, dat de naamgever van het gebied was. Het speelt in het vervolg van het verhaal niet echt een rol van betekenis. De vesting was volgens overlevering een '*door demonen opgericht bouwwerk*', gelegen in een ver strekkend onherbergzame, moerassig landschap en verstoken van Gods invloeden. Een grauw, kil gebied met een door bloed doordrenkte gronden en altijd bedekt met dikke nevelflarden, maar vormde destijds in het hoge noorden een cruciaal en strategisch gelegen militair verdedigingslijn die ook het '*wakende ooggrens*' werd genoemd. Wie de grens controleerde was verzekerd van de eraan verbonden macht... Een 16^e eeuwse, vol uitgeruste vesting met wachttorens en bemand door vogelvrijverklaarde bandieten met brute, gewelddadige en wrede achtergronden, die bij verleende gratie van de hoogste autoriteit waren ingelijfd. Bloeddorstige criminelen die voor de keuze werden gesteld: of dienstneming of de beul... Het waren donkere, onzekere en gevaarlijke tijden, waarin het elfde gebod meer dan ooit regeerde: *ieder voor zich en God met ons allen!* Ik vertel je dit, want zonder deze voorgeschiedenis is het vervolg van het verhaal moeilijk te doorgronden. De zwarte geschiedenis waarin verraad en intrige, spionage, geweld, marteling, bloedverspilling, corruptie en de scepter des (bij-) geloof genadeloos hoogtij vierden en slechts sporadisch in de lokale analen worden vermeld...'

'Je creëert een spannende achtergrond.'

Ze vervolgde:

'Vanaf halverwege de achttiende eeuw stond de vesting onder de bevelhebbende kapitein Rolfö Blackstenius. Een vreselijk wreed, ijdel heerschap dat schitterde in misplaatste trots,